

Sygn. akt VI U 3517/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: T. F.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

z dnia 15 października 2013 r., znak: (...)

w sprawie: T. F.

przeciwko: Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o wysokość emerytury rolniczej

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonej T. F. prawo do emerytury rolniczej w pełnej wysokości od dnia (...)a w pozostałej części oddala odwołanie,
- 2) zasądza od pozwanego organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI I U 3517/13

UZASADNIENIE

Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego decyzją z dnia 15 października 2013 r. (znak (...)) odmówił ubezpieczonej T. F. prawa do części uzupełniającej emerytury rolniczej w pełnej wysokości. W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że ubezpieczona jest współwłaścicielką gruntów o powierzchni 6,5328 ha fizycznych, co stanowi 10,4438 ha przeliczeniowych. Wobec czego, w związku z art. 28 ust. 4 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, brak było podstaw do wypłaty części uzupełniającej świadczenia w pełnej wysokości.

Ubezpieczona T. F. złożyła odwołanie od powyższej decyzji i wniosła o jej zmianę poprzez ustalenie, że od dnia (...) przysługuje jej prawo do emerytury rolniczej w pełnej wysokości. Nadto wniosła o zasądzenie od organu rentowego na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Powyższa wskazała, że nie gospodaruje na posiadanych przez siebie gruntach. Dodała, że organ rentowy nie uwzględnił okoliczności, że sam uprzednio przyznał jej prawo do renty rolniczej w związku z jej całkowitą niezdolnością do pracy w gospodarstwie rolnym.

W toku postępowania ubezpieczona podnosiła, że przedmiotowy wniosek o przyznanie emerytury rolniczej w pełnej wysokości złożyła już dnia 2 lipca 2012 r., a nie, jak twierdzi organ rentowy, dopiero w lipcu 2013 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał dotychczasową argumentację. Dodał, że powódka w lipcu 2012 r. wystąpiła z wnioskiem o przyznanie prawa do wypłaty emerytury w pełnej wysokości i wówczas organ odmówił jej prawa do świadczenia. Powyższa odwołała się od tej decyzji, skutkiem czego było wydanie przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyroku z dnia 16 lipca 2013 r. w sprawie sygn. akt VI U 5070/12, w którym to orzeczeniu Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonej. Organ dodał, że ubezpieczona jest nadal współwłaścicielem gospodarstwa rolnego, wobec czego nie zaprzestała prowadzenia działalności rolniczej.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczonej T. F. decyzją z dnia 15 września 1999 r. przyznana została bezterminowo, począwszy od dnia (...), renta rolnicza z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym. Decyzją z dnia 2 kwietnia 2002 r. przyznano ubezpieczonej na stałe dodatek pielęgnacyjny w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, począwszy od dnia (...).

Od dnia (...) ubezpieczona uprawniona jest do pobierania emerytury rolniczej przyznanej decyzją organu z dnia 9 maja 2007 r. Powyższą decyzją organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do wnioskowanego świadczenia w części składkowej oraz zawiesił 50% części uzupełniającej z uwagi na fakt prowadzenia działalności rolniczej z małżonkiem, który nie miał ustalonego prawa do emerytury lub renty. Decyzją z dnia 24 września 2010 r. zawieszono wypłatę części uzupełniającej emerytury w wymiarze 100 %.

W dniu 2 lipca 2012 r. ubezpieczona wraz z mężem wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie prawa do wypłaty emerytury rolniczej w pełnej wysokości. Organ decyzją z dnia 3 października 2012 r. odmówił powyższym prawa do wnioskowanego świadczenia, gdyż nie zostały spełnione przesłanki z art. 28 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Na skutek odwołania ubezpieczonej oraz jej męża od powyższej decyzji Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w sprawie sygn. akt VI U 5070/12 wydał w dniu 16 lipca 2013 r. wyrok, w którym oddalił odwołanie ubezpieczonej oraz jej męża. Ubezpieczona oraz jej mąż na rozprawie w dniu 16 lipca wnieśli o przyznanie im prawa do emerytury rolniczej i renty rolniczej w pełnej wysokości, począwszy od dnia (...) r. Konsekwencją tego było przekazanie, w punkcie II powyższego wyroku, wniosków T. F. i S. F. do rozpoznania przez organ rentowy.

Organ rentowy wykonując powyższy wyrok wydał w dniu 15 października 2013 r. skarżoną decyzję, w której odmówił ubezpieczonej prawa do wypłaty świadczenia w pełnej wysokości z uwagi na fakt, że od 2012 r. stan faktyczny w sprawie nie uległ zmianie.

Powódka do dnia 4 września 2013 była wraz z mężem współwłaścicielem gospodarstwa rolnego położonego w S., gm. K., o powierzchni 6,5328 ha fizycznych, co stanowi 10,4438 ha przeliczeniowych. W dniu (...) r. zmarł mąż powódki. Spadkobiercy po zmarłym zrzekli się swych udziałów w spadku. Ubezpieczona jest jedynym właścicielem powyższych gruntów. Na powyższą nieruchomość składają się działki: (...) o pow. 1.0488 ha, (...) o pow. 0,0561 ha, (...) o pow. 0,4059 ha, (...) o pow. 1.2889 ha, (...) o pow. 3.1701 ha, (...) o pow. 0,6230 ha. Powyższe działki, zgodnie z ewidencją gruntów prowadzoną przez Starostwo Powiatowe w B., oznaczone zostały jako grunty orne (R), sady (S), grunty rolne zabudowane (B-R).

Działki nr (...) objęte są miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego terenu (...) położonego w S. i terenu położonego w O., gm. K., zatwierdzonym Uchwałą Nr VIII/67/11 Rady Miejskiej w K. z dnia 27 kwietnia 2011 r., opublikowaną w Dz.Urz.Woj. Kuj.-P.. Nr 187, poz. 1701 z dnia 17 sierpnia 2011 r. Działka nr (...) przeznaczona jest pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną z usługami typu handel, gastronomia, usługi rzemieślnicze i inne nieuciążliwe usługi; działka nr (...) przeznaczona jest pod przepompownię ścieków; działka nr (...) przeznaczona jest pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną oraz pod komunikację, działka nr (...) przeznaczona jest pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną, komunikację i drogę publiczną, działka nr (...) przeznaczona jest pod zabudowę mieszkaniową

jednorodziną oraz pod komunikację. W toku sporządzania powyższego planu zagospodarowania przestrzennego uzyskano zgodę Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze ww. gruntów rolnych. Na części działki (...) decyzją z dnia 28 czerwca 2011 r. ustalono warunki zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie budynku mieszkalnego jednorodzinego wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną. Decyzją Starosty (...) z dnia 22 lipca 2011 r. dla powyższej inwestycji uzyskano trwałe wyłączenie z produkcji rolniczej gruntu o powierzchni 0,0487 ha.

Dla działki nr (...) nie ma obecnie aktualnego planu zagospodarowania przestrzennego. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego gminy K. zatwierdzony uchwałą Rady Miejskiej w K. nr V/27/94 z 9 listopada 1994 r. z dniem 31 grudnia 2003 r. stracił ważność. W powyższym planie działka nr (...) przeznaczona była na cele rolne.

W oddzielnym budynku gospodarczym na terenie nieruchomości ubezpieczonej mieszka syn ubezpieczonej - M. F.. Powyższy pracuje w szkolnictwie i sadownictwie, nie prowadzi gospodarstwa rolnego.

Grunty stanowiące własność ubezpieczonej nie są dzierżawione. Na gruntach znajduje się trawa oraz chwasty, nie ma trzody chlewnej. W 2013 r. gospodarstwo nie było obrabiane, nie było na nim żadnych upraw. Za 2013r. ubezpieczona nie otrzymała dopłat unijnych, nie figuruje w krajowym systemie producentów. Ubezpieczona nie dysponuje sprzętem rolniczym.

Ubezpieczona nadal figuruje jako podatnik podatku rolnego.

dowód: zeznania ubezpieczonej zapis AV k. 20v, pisma Burmistrza K.k. 23-23v, k. 26, zeznania M. F. zapis AV k. 38v, pismo z ARiMR k. 41; wyrok SO w Bydgoszczy z 16.07.2013 r. k. 52 w aktach sprawy VI U 5070/12 tut. Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Kwestią sporną w sprawie było to, czy w stosunku do ubezpieczonej znajduje zastosowanie art. 28 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, tj. czy powyższa prowadzi działalność rolniczą skutkującą zawieszeniem wypłaty części uzupełniającej świadczenia emerytalnego. Ponadto strony wskazywały na inny termin złożenia przez ubezpieczoną wniosku o wypłatę emerytury rolniczej w pełnej wysokości.

Zgodnie z art. 6 pkt 3 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (t.j. Dz.U.2013.1403 ze zm.; dalej „ustawa”) pod pojęciem działalności rolniczej rozumie się działalność w zakresie produkcji roślinnej lub zwierzęcej, w tym ogrodniczej, sadowniczej, pszczelarskiej i rybnej. Prowadzenie działalności rolniczej w rozumieniu przepisów powyższej ustawy oznacza prowadzenie na własny rachunek przez posiadacza gospodarstwa rolnego działalności zawodowej, związanej z tym gospodarstwem, stałej i osobistej oraz mającej charakter wykonywanej pracy lub innych zwykłych czynności wiążących się z jego prowadzeniem. Sam fakt bycia współwłaścicielem bądź posiadaczem gospodarstwa rolnego nie jest tożsamy z prowadzeniem działalności rolniczej (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 września 2005 roku, I UK 16/ 05 oraz Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 24 maja 1994 roku, III Aur 162/94).

Zgodnie z art. 24 ustawy, emerytura rolnicza, renta rolnicza z tytułu niezdolności do pracy oraz renta rolnicza szkoleniowa składa się z części składkowej i części uzupełniającej, ustalonych zgodnie z art. 25 i 26. Dla każdej z tych części ustala się wskaźnik wymiaru.

Jak z kolei stanowi art. 28 ustawy, wypłata emerytury lub renty rolniczej z ubezpieczenia ulega częściowemu zawieszeniu na zasadach określonych w ust. 2-8, jeżeli emeryt lub rencista prowadzi działalność rolniczą (ust. 1). Zawieszenie wypłaty dotyczy: części uzupełniającej emerytury rolniczej lub renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy; emerytury lub renty inwalidzkiej z ubezpieczenia społecznego rolników indywidualnych i członków ich rodzin w części równej 95% emerytury podstawowej (ust. 2). Wypłata ulega zawieszeniu w całości, jeżeli emeryt lub rencista nie zaprzestął prowadzenia działalności rolniczej, z zastrzeżeniem ust. 5-7 i 9-11 (ust. 3). Uznaje się, że emeryt

lub rencista zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej, jeżeli ani on, ani jego małżonek nie jest właścicielem (współwłaścicielem) lub posiadaczem gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów o podatku rolnym i nie prowadzi działu specjalnego, nie uwzględniając:

1) gruntów wydierzżawionych, na podstawie umowy pisemnej zawartej co najmniej na 10 lat i zgłoszonej do ewidencji gruntów i budynków, osobie niebędącej: a) małżonkiem emeryta lub rencisty, b) jego zstępnym lub pasierbem, c) osobą pozostającą z emerytem lub rencistą we wspólnym gospodarstwie domowym, d) małżonkiem osoby, o której mowa w lit. b lub c;

2) gruntów trwale wyłączonych z produkcji rolniczej na podstawie odrębnych przepisów, w tym zalesionych gruntów rolnych;

3) gruntów i działów specjalnych należących do małżonka, z którym emeryt lub rencista zawarł związek małżeński po ustaleniu prawa do emerytury lub renty rolniczej z ubezpieczenia;

4) własności (udziału we współwłasności) nieustalonej odpowiednimi dokumentami urzędowymi, jeżeli grunty będące przedmiotem tej własności (współwłasności) nie znajdują się w posiadaniu rolnika lub jego małżonka (ust. 4).

Wykładni powyższego przepisu dokonał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 6 maja 2004 r. (II UZP 5/04, OSNP 2004, nr 22, poz. 389; por. również wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w z 6 lutego 2014 r., III AUa 380/13, LEX nr 1444836) stwierdzając, że wypłata części uzupełniającej świadczenia rolnika, który będąc właścicielem lub posiadaczem gospodarstwa rolnego faktycznie nie prowadzi w nim działalności rolniczej w rozumieniu art. 6 pkt 3 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników nie ulega zawieszeniu na podstawie art. 28 ust. 1 i 3 w związku z ust. 4 tej ustawy. W treści uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że porównanie ustępów 1 i 4 art. 28 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników nie może polegać na zestawianiu pojęcia „prowadzenie (kontynuowanie) działalności zarobkowej” z pojęciem „własności lub posiadania gruntu”, gdyż są to pojęcia nieprzystawalne (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/01, OSNAPiUS 2002 nr 1, poz. 18). Nadając im sens użyteczny dla rozpatrywanego zagadnienia, należy przyjąć, że właśnie z ich niespójności wynika wniosek, iż zawieszenie wypłaty świadczeń nie dotyczy osoby jedynie posiadającej majątek nieruchomy w postaci gospodarstwa rolnego, lecz tylko takiej, która gospodarstwo rolne prowadzi, więc powinno przynosić i z reguły przynosi jej dochód. Posiadacz gospodarstwa rolnego, który utracił możliwość jego prowadzenia i uzyskiwania tą drogą środków utrzymania, zachowuje prawo do świadczeń w pełnej wysokości. Nie można więc twierdzić, że częściowe zawieszenie wypłaty świadczeń zastąpiło poprzedni warunek wyzbycia się gospodarstwa rolnego i przyjmować, iż wprawdzie rolnik może uzyskać prawo do świadczeń mimo posiadania lub własności gospodarstwa rolnego, lecz właśnie z powodu tego statusu jego świadczenia ulegają częściowemu zawieszeniu. Także bowiem w poprzednim stanie prawnym, gdy rolnik nabywał prawo do świadczeń w zamian za wyzbycie się gospodarstwa, istniała instytucja zawieszenia wypłaty świadczeń na wypadek, gdyby mimo to prowadził gospodarstwo. Dalej Sąd orzekł, że skoro rolnik uzyskuje prawo do świadczeń nie dlatego, że wyzbył się własności lub posiadania gospodarstwa, lecz dlatego, że z powodu wieku lub stanu zdrowia utracił zdolność do pracy w gospodarstwie rolnym, czyli możliwość jego prowadzenia, to wypłata świadczeń rolniczych nie może kolidować wyłącznie z utrzymywaniem się statusu ubezpieczonego rolnika, wynikającego z prowadzenia przez niego gospodarstwa. Przepis art. 28 ust. 4 ustawy należy bowiem interpretować w zgodzie z art. 6 pkt 1 i 3, w którym podmiotem ubezpieczenia nie jest właściciel lub posiadacz gospodarstwa rolnego, lecz wyłącznie osoba prowadząca działalność rolniczą w posiadany gospodarstwie rolnym, oraz w zgodzie z art. 38 pkt 1 ustawy, ustanawiającym domniemanie, że właściciel gruntów zaliczonych do użytków rolnych lub zarejestrowany dzierżawca takich gruntów prowadzi na nich działalność.

Przeprowadzone w toku postępowania sądowego dowody w sposób jednoznaczny wskazują, że od początku 2013 r. ubezpieczona nie prowadziła gospodarstwa rolnego. Okoliczność, iż w 2013 r. była właścicielką gruntów rolnych i płaciła z tego tytułu podatki nie oznacza automatycznie, że w 2013r. prowadziła działalność rolniczą, a przynajmniej domniemanie takie mogło być obalone. Jak wywiódł Sąd Najwyższy w powyższej cytowanej uchwale, art. 28 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników przedstawia przykładowe dowody, które rolnik może przedstawić

na okoliczność, że nie prowadzi działalności rolniczej na swoich gruntach. Rolnik może jednak wykazać wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, że nie prowadzi działalności rolniczej na gruntach, których jest właścicielem lub posiadaczem.

Dowody zaprezentowane w postępowaniu przed Sądem są wystarczające, by ustalić, że ubezpieczona w spornym okresie nie prowadziła działalności rolniczej na należących do niej gruntach. Okoliczność tę potwierdził syn ubezpieczonej, który mieszka na przedmiotowej nieruchomości wraz z matką i który zeznał, że na gruntach rośnie tylko trawa oraz chwasty, które sam pieł i kosi. Nadto z dokumentów urzędowych w postaci pisma Burmistrza K.z 31 marca 2014 r. oraz 7 maja 2014r. wynika, że wprawdzie działki stanowiące własność ubezpieczonej nadal są oznaczone jako grunty orne, sady czy grunty rolne zabudowane, to de facto nie są użytkowane w taki sposób, gdyż zgodnie z obowiązującym miejskim planem zagospodarowania przestrzennego wszystkie działki stanowiące własność ubezpieczonej (za wyjątkiem działki nr (...)) przeznaczone są obecnie na cele nierolnicze, tj. pod zabudowę mieszkaniową, drogi publiczne, komunikacje, przepompownię.

Wskazać należy, że proces zmiany przeznaczenia działek ubezpieczonej rozpoczął się, czego efektem jest decyzja Starosty (...) z dnia 22 lipca dotycząca części działki nr (...).

Strona pozwana nie zanegowała skutecznie dowodów przeprowadzonych przed Sądem na okoliczność prowadzenia przez ubezpieczoną działalności rolniczej, nie przedstawiła też dowodów przeciwnych. Wobec tego Sąd uznał za wiarygodne i zasługujące na uwzględnione dowody zgromadzone w sprawie, których całościowa ocena pozwalała uznać, iż ubezpieczona nie prowadziła działalności rolniczej od początku 2013 r. Organ rentowy nie wziął również pod uwagę stanu zdrowia ubezpieczonej i faktycznej niemożności wykonywania przez nią prac w gospodarstwie rolnym. Bezspornym jest, że od dnia (...)r. ubezpieczonej przysługiwała renta rolnicza z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym, zaś od dnia (...)r. dodatek pielęgnacyjny w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji przyznany na stałe. Nie może być uznane za prowadzenie działalności rolniczej wykonywanie (notabene przez syna ubezpieczonej, a nie przez nią samą) pracy polegającej na pielieniu chwastów i koszeniu trawy czy realizacji powinności podatkowych. Prowadzenie działalności rolniczej należy oceniać na tle definicji zawartych w ustawie o ubezpieczeniu społecznym rolników

Następnie należało odnieść się do kwestii ustalenia, kiedy ubezpieczona skutecznie złożyła wniosek o przyznanie wnioskowanego świadczenia. Kwestia terminu wypłaty świadczenia emerytalnego nie jest uregulowana w ustawie o ubezpieczeniu społecznym rolników. Zgodnie z art. 52 ust. 1 pkt ustawy, w sprawach nieuregulowanych w tejże ustawie, do przyznawania świadczeń z ubezpieczenia i do ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy regulujące przyznawanie i wypłatę odpowiednich świadczeń przysługujących pracownikom i członkom ich rodzin, a więc m.in. przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2013.1440 ze zm.). Zgodnie z art. 129 ust. 1 powyższej ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Bezspornym jest, że wniosek o przyznanie świadczenia emerytalnego ubezpieczonej w pełnej wysokości od dnia 1 stycznia 2013 r. został zgłoszony w dniu 16 lipca 2013 r. w toku postępowania sadowego prowadzonego przed tutejszym Sądem w sprawie sygn. akt VI U 5070/12. Nie można więc zgodzić się ze stanowiskiem ubezpieczonej, że w lipcu 2012 r. złożyła ona już przedmiotowy wniosek, zaś w dniu 16 lipca 2013 r. został on tylko zmodyfikowany. To, co ubezpieczona traktuje jako modyfikację wniosku z lipca 2012 r. stanowi w rzeczywistości zgłoszenie nowego wniosku, który rozpatrzony został przez organ rentowy w toku odrębnego postępowania administracyjnego w związku z dyspozycją zawartą w punkcie 2 wyroku Sądu z dnia 16 lipca 2013 r..

Skoro więc w okresie objętym zaskarżoną decyzją ubezpieczona nie prowadziła działalności rolniczej, przysługiwało jej prawo do wypłaty emerytury rolniczej w pełnej wysokości, począwszy od dnia (...)r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożony został wniosek o przyznanie świadczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd, w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku, oddalając w pozostałej części odwołanie na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W punkcie 2 wyroku, zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., który ustanawia zasadę odpowiedzialności za koszty procesu i zobowiązuje do zwrotu przez stronę przegrywającą przeciwnikowi procesowemu poniesionych kosztów celowej obrony, a więc między innymi wynagrodzenia kwalifikowanego pełnomocnika, Sąd zasądził zwrot kosztów zastępstwa procesowego na rzecz ubezpieczonej, która w postępowaniu sądowym była reprezentowana przez adwokata. Sąd, na podstawie § 12 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.), ustalił stawkę wynagrodzenia pełnomocnika na kwotę 120 zł, mając na względzie charakter sprawy oraz nakład pracy pełnomocnika. Zasądzona kwota stanowi dwukrotność minimalnej stawki wynagrodzenia (60 zł) należnego pełnomocnikowi procesowemu będącego adwokatem w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz zaopatrzenia emerytalnego.

SSO Ewa Milczarek